Село в снігах і пес побіля ніг,
Ранкова тиша соняшного грудня;
Ти грав стару мелодію на лютні,
Тепер стомився і відклав її.

Пісні, які ти чув колись у сні,
Забулися, зоднаковіли в буднях,
Легке хлоп’яче серце стало трудним,
А очі — недовірливі й сумні.

Невже це ти? Невже тепер довіку
Оцього недоріку і каліку
Тягатимеш понуро на плечах?

Устань і вийди: Сніг і Сестри Сосни
Летять у круговерті суголо́сній,
Тобі, живому, вказуючи шлях.